

Hyposzag, betonlépcső, csapóajtó, aztán az alsó folyosón használt tornacipő ájer, pislogó neon vezet a nagyterembe. Lassú, gyors, gyors, lassú, gyors, gyors – hangzik a világos utasítás középről, és hogy ne legyen kétség: a nők kezdenek hátra, a harmadik lépésnél a párokat át kell segíteni külső állásba. Hát persze! Ez a slow fox! A bordásfalak előtt állóknak ez szemmel láthatóan csak rutinos ismétlés, a következő pillanatban a párok már ott suhannak a huszonnegy neon fénycső alatt.

Ez Pest egyetlen tánciskolája, ahol a negyven fölöttieknek nem csak kezdő, de úgynevezett hobbikurzust is fenntartanak, az idejének legalább két éve, hogy beiratkoztak. Anno azért, hogy ne süljenek fel a céges bálon, ahol már évek óta a vacsoraasztal romjai mellől figyelték a parketten forgoló többi, vagy egyszerűen csak

STÍL

LASSÚ, GYORS, GYORS

ső délutánon a barátaihoz tart. Végiggombos sötétszürke gyapjú mellény, fölötte lezserül kigombolt szürke kötött kardigán (már az apja is ilyet hordhatott), alatta kockás ing, szolid nyakkendővel, és hogy ne tévesszük el, hol is vagyunk valójában, fekete sevrő tánccipő. Jó lenne vele teázni.

Utóbb tudom meg, hogy Limp úr Ausztráliában élt és Angliában, maga is versenyző volt, világbajnokoktól tanult, versenyzett, ma bíró, momentán pedig angyali türelemmel, de némi távolságtartással mutatja, hogy kell vitorlázni a karokkal, miközben a tempó lassú, gyors, gyors.

Tornacipő suhan előttem egy pántos magas sarkú tánccipővel a gyűrűhinta alatt, utána egy Birkenstock szandál egy fehér bokazoknis kis lapossal, nyomában aszfaltot soha nem érintett kesztyűbőr fűzős érkezik egy világos papucscipővel. Fölöttük igyekeztükben a ritmust hangosan számoló nők és „akkor is laza leszek, mit érdekelnek a szabályok” férfiak táncolnak. Ez már a hátul támasztós lépés, támaszt, oldalt vissza, gyors, gyors, lassú, mert ez már a salsa.

Mi visz rá egy sikeres embert, hogy negyven- vagy ötvenévesen hetente kétszer izlés szerint alul macskanadrágba vagy pörgős szoknyába bújjon, felül mindenekelőtt daliás tartást vegyen föl? – kérdezem egy óra múlva az izzadságot törölő hobbitáncosoktól. Azt mondják, nincs jobb stresszoldó, mint a tánc. Hogy nekik nem jöhet olyan üzleti partner vagy páciens, akit kedden és csütörtökön 5 után fogadnának. Mert akkor nekik csak a tánc létezik, és az kihagyhatatlan. Hogy van, aki olyan beteg volt, hogy a gerincklinikán feküdt, de kedden és csütörtökön délután 5-kor rendre kiszökött. Addigra az infúziót is kikötötték, nem tűnt fel. Van, aki nézi a régi fényképeit és a mostaniakat, mintha egy más embert látna. A gyógytornászt lemondta, egyenesen jár, tartása van, ki látott már magába roskadt parkett-táncost? Alkalmanként egy kiló! – mutatja az egyik hölgy, mikor látja, hogy a szemem rajta ragad, ahogy a homlokát törülgeti; nem vitás, ez komoly edzés.

Persze évekkkel ezelőtt még nem így kezdődött. Akkor csak keringőzni akartak, csacsacsáznani, egy összebújós rumbát vagy egy nosztalgikus rockyt a csavard fel a szőnyeget időkre emlékezve. Megkapták, csak időközben nem tudták abbahagyni.

Most viszont a beszélgetést abba kell. A folyosó hamarosan betelik a kezdő szeniorokkal. Hetvenen vannak. Van, aki egyedül jött, van hogy két barátnő együtt, persze sok a házaspár. Fél óra múlva már ők is izzadnak, ők is mosolyognak, a nők számolnak, a férfiak nem. De nem gondolnak egyetlen beszámolóra, feljegyzésre és értékelésre sem. Táncolnak. Ki így, ki úgy, de ez nem számít.

Kifelé minden megvan, fordított sorrendben. A használt tornacipő ájer, a csapóajtó, a betonlépcső, a hyposzag. De már tudom, hogy nem számít. Nem ez számít. Lassú, gyors, gyors, gyors. ●

azért, hogy kipróbáljanak valamit, ami kimaradt az életükből. A gyerekek most lettek akkorák, hogy már nem kell őket őrizni, vagy akkorák, hogy már réges-rég nem kell őket őrizni. Több lett a szabadidő, de nem lett kevesebb a stressz.

Régi amerikai sláger szól, a rosszemlékű ugrószekrény előtt könnyedén fordulnak a párok, orvosok, ügyvédek, van köztük matematikus, épületgépész, gyógyszerész és nyugdíjas is, bár fogalmam sincs, ki lehet az.

Vitorlázzanak a karok – hallom Limp úrtól, a táncanártól. Olyan, mint egy igazi angol úr, aki golfozás után egy nedves téli ké-

Lugosi Viktória

FOTÓ: DOMÓTOR CSABA